

Klasa: 140-01/20-29/918
Ur. broj: 341-99/20-07/1-26-27
U Varaždinu, 31. ožujka 2026. g.

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U KOPRIVNICI
Hrvatske državnosti 5, Koprivnica

Poslovni broj: P-154/2025

TUŽITELJ: HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, OIB: 84397956623,
A. Mihanovića 3, Zagreb,

TUŽENIK: I. CROATIA OSIGURANJE d.d., Ul. Vatroslava Jagića 33, 10000 Zagreb, OIB: 26187994862
II. VID CAFUK, Glavna ulica 91, 42205 Domitrovec, OIB: 05067186781

ŽALBA TUŽITELJA

Protiv presude Općinskog suda u Koprivnici, broj: P-154/2025-16 od 30.03.2026. g.

I. Presudom Općinskog suda u Koprivnici, broj: P-154/2025-16 od 30.03.2026. g. tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom naknade štete s osnove isplate **invalidske mirovine zbog ozljede na radu** za razdoblje isplate od 01.06.2022. do 31.12.2023. u iznosu od 8.761,92 eura odbijen je kao neosnovan, te je naloženo tužitelju da podmiri prvotuženiku parnični trošak u iznosu od 312,50 EUR.

Navedenu presudu tužitelj pobija u cijelosti zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka
- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava

DOKAZ: citirana presuda

II. Prvostupanjski sud svoju odluku obrazlaže na način da predmet spora treba riješiti uz primjenu Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/2005. –primjena od 01.01.2006. dalje ZOOP) kao mjerodavnog prava za odluku u ovom pravnoj stvari prema prvotuženiku, a ne odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju (ZOMO), s time da bi ZOOP bio mjerodavan za dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete zbog isplaćenih invalidskih mirovina osiguraniku tužitelja, a II. tuženik Vid Cafuk bi za naknadu iste štete odgovarao samo ukoliko bi šteta bila počinjena s namjerom, te njegova odgovornost nije propisana ni po ZOO-u i Zakonu o mirovinskom osiguranju.

Prema pravnom shvaćanju Naslovnog suda u osporavanoj presudi mjerodavno materijalno pravo je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/2005. –primjena od 01.01.2006. dalje ZOOP) i to odredba čl. 27. st. 3. ZOOP-a, prema kojoj je obveza prvotuženika naknaditi razmjerni iznos mirovine oštećenika, a koji iznos predstavlja razliku između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

Svoju odluku sud obrazlaže:

27. Ovaj sud smatra da iako se radi o javnoj ispravi koje je tužitelj dostavio uz tužbu, ovaj sud smatra da se time ne dokazuje šteta koju je tužitelju dužan naknaditi tuženik u smislu čl. 27. st. 2. i 3. ZOOP-a, budući da nije provedeno financijsko vještačenje, s toga tužitelj nije dokazao da li postoji razlika između invalidske mirovine utvrđene rješenjem HZMO-a, i invalidske mirovine koja bi osiguraniku tužitelja oštećenika bila utvrđena u slučaju povrede na radu kao i kojoj visini, s toga ne postoji obveza tuženika da tužitelju naknadi stvarnu štetu u vidu razmjernog iznosa mirovine za utuženi period.

U osporavanoj odluci Naslovni sud se uopće nije izjasnio zašto NE primijeniti odredbu čl. 161. i čl. 164 ZOMO-a prema prvotuženiku iako je zakonodavac izričito izrazio svoju volju da se **radi o izvornom pravu na naknadu štete (nije subrogacija) ???**

Sud je donio, ovakvu neobrazloženu presudu, čime je učinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku, pozivajući se pritom da smatra da se u konkretnom slučaju primjenjuju odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/2005. –primjena od 01.01.2006.) **koji je bio na snazi u vrijeme kada je tužitelj izvršio isplate mirovina** svome osiguraniku, te je obračun štete trebalo utvrditi prema odredbama ZOOP-a, koji je bio na snazi u vrijeme kada su izvršene isplate mirovina, no u vrijeme isplate mirovine na snazi su i ZOOP i ZOMO iz 2013., o čemu se sud uopće nije izjasnio.

Osiguraniku tužitelja je mirovina utvrđena zbog ozljede na radu pa razlike između priznate i isplaćene mirovine i mirovine koja bi bila utvrđena zbog ozljede na radu ne može biti jer je opće poznata činjenica da KADA SU UMANJENIK I UMANJITELJ ISTI RAZLIKE NEMA pa po takvom tumačenju odredbe st. 3. čl. 27. ZOOP-a Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje nema nikada pravo na naknadu štete propisanu odredbom stavka 1. članka 27. ZOOP-a.

Da je intencija zakonodavca bila da društva za osiguranje ne naknađuju štetu Zavodu za mirovinsko osiguranje kao trećoj osobi, sigurno bi to u odredbama ZOOP-a izričito propisao.

Sud je utvrdio da tužitelju nije nastala šteta, odnosno da je nije dokazao po čl. 27. ZOOP-a što nije točno jer je tužitelj priložio sve dokaze visine stvarne štete koju trpi i na tako pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo - umjesto ZOMO-a iz 2013., primijenio je ZOOP i to **pogrešno** obzirom što ZOOP u odredbi čl. 27. ZOOP-a stavku 1. propisuje pravo Zavoda na naknadu stvarne štete.

Isto tako pogrešno je pravno shvaćanje Naslovnog suda da je **teret dokaza visine pretrpljene štete po čl. 27. ZOOP-a na tužitelju**, obzirom tužitelj štetu ne potražuje po Zakonu o obveznim

osiguranjima u prometu već po Zakonu o mirovinskom osiguranju, kroz regresni, a ne subrogacijski zahtjev.

Člankom **285. stavka 1. ZPP-a** tuženik u odgovoru na tužbu može očitovati o zahtjevima i navodima tužbe, te predložiti dokaze kojima potkrepljuje te navode, osim toga prema **članku 299. stavka 1. ZPP** stranke su dužne već u tužbi i odgovoru na tužbu, a najkasnije na pripremnom ročištu iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, predložiti dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica te se izjasniti o činjeničnim navodima i dokaznim prijedlozima protivne stranke.

Tužitelj je prema odredbi **čl. 219. ZPP-a** dužan dokazivati istinitost svojih tvrdnji, tj. da je šteta obračunata sukladno odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju, a tuženik mora dokazati istinitost svojih navoda i prigovora. **U parničnom postupku svaka strana dužna je dokazivati činjenice koje joj idu u prilog, odnosno ne može se stavljati na teret tužitelju da dokazuje činjenice koje idu u korist tuženika, odnosno da dokazuje tvrdnje koje uopće nije iznio u postupku.**

III. U odnosu na II. tuženika Vid Cafuka sud ocjenjuje tužbeni zahtjev neosnovanim jer je u vrijeme nastanka prometne nezgode upravljao vozilom u odnosu na koje je kod I. tuženika bila sklopljena **polica osiguranja od automobilske odgovornosti**, stoga II. tuženik kao osoba koja je upravljala navedenim vozilom, ne može biti odgovorna za nastalu štetu kada **odgovornost u ovome konkretnom slučaju proizlazi iz odgovornosti prema vozilu koje je bilo osigurano kod prvotuženika Croatia osiguranja d.d.**

Općim propisima obveznog prava propisano je da **štetnik koji je motornim vozilom u pogonu trećoj osobi prouzročio štetu ne može se osloboditi odgovornosti za naknadu te štete, jer je vozilo bilo osigurano policom obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti u prometu za štete nanijete trećim osobama.**

Sukladno odredbi **čl. 1045. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, dalje i tekstu-ZOO)** onaj tko drugome prouzroči štetu dužan ju je naknaditi, osim ako dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje.

Prema odredbi **članka 1069. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (ZOO NN 35/05)** za štetu koju pretrpe treće osobe u vezi s pogonom motornog vozila odgovara njegov vlasnik.

Odredbom **članak 1072. st. 1. i st. 4. ZOO** propisano je da kad je šteta prouzročena pogonom dvaju ili više vozila, svu štetu snosi vlasnik vozila koji je isključivo kriv za štetni događaj, a krivnjom vlasnika smatra se i krivnja osobe kojom se on poslužio prilikom nastanka štetnog događaja ili kojoj je vozilo povjerio.

Odredbom **članka 170. ZOMO iz 2013.** određeno je da se pri utvrđivanju prava na naknadu štete nanese Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje primjenjuju odgovarajuće odredbe **Zakona o obveznim odnosima, ako nisu u suprotnosti s odredbama ZOMO-a.**

Nadalje, **odredba članka 162. stavka 1. ZOMO** propisuje kako tužitelj ima pravo na naknadu štete od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe.

U konkretnom slučaju, prometnu nesreću u kojoj je stradao osiguranik tužitelja prouzročio je, **te i pravomoćnom presudom proglašen isključivo krivim, II. tuženik Vid Cafuk iz Domitrovca** kao vozač **teretnog motornog vozila reg. ozn. VŽ 930-94, a koje je u trenutku nezgode bilo osigurano kod I. tuženika CROATIA OSIGURANJE d.d.,** a što je vidljivo iz dokaza priloženih uz tužbu.

Naime, u ovom predmetu naknade štete tužitelja ima dva dužnika od kojih može potraživati naknadu štete.

U ovom odnosu od I. tuženika tužitelj naknadu štete ima pravo potraživati temeljem propisa o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti koje mu daju pravo da štetu koju mu je uzrokovao osiguranik tj. štetnik, pod određenim uvjetima, traži i od osiguratelja (**pravo na izravan zahtjev prema osiguratelju, actio directa**), dok u odnosu na II. tuženika tužitelj naknadu štete ima pravo potraživati slijedom odredbi odštetnog prava - odgovornosti za štetu, obzirom mu je II. tuženik uzrokovao štetu građanskim deliktom (prometna nesreća vozilom). Tužitelj u konkretnom **predmetu**, kao treća osoba, **ima dva dužnika – štetnika i osiguratelja.**

Oštećeni može naknadu štete potraživati pojedinačno, a može od **dvojice istovremeno (Zakon o obveznim osiguranjima u prometu – ZOOP, u čl. 11. st. 1. navodi da odštetni zahtjev "... osoba može podnijeti neposredno osiguratelju").**

Štetnik ostaje odgovoran za naknadu štete iako ima osiguranje od odgovornosti te su štetnik-osiguranik, i njegov osiguratelj **solidarno odgovorni** za naknadu štete. Međutim, ta solidarnost u parnici se ne pretvara u jedinstveno suparničarstvo. Svaki od obveznika odgovara u okviru vlastite **obveze: osiguranik-štetnik** u okviru propisa o odgovornosti za štetu (Zakon o obveznim odnosima – ZOO), **osiguratelj u okviru propisa o obveznom osiguranju (ZOOP).**

Solidarnost tuženika u ovom postupku proizlazi i iz **čl. 162. st. 1. u svezi s čl. 164. st. 1. ZOMO**, jer kao što je i prije navedeno Zavod prema tim odredbama ima pravo na naknadu štete od osobe **koja je prouzročila gubitak radne sposobnosti i tjelesno oštećenje osigurane osobe, ALI I IZRAVNO od društva za osiguranje kod kojeg su vlasnici odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu.**

Obvezno osiguranje od automobilske odgovornosti uvedeno je prvenstveno radi zaštite oštećenih, **ali i radi zaštite štetnika, vlasnika odnosno korisnika motornog vozila.** Obvezno osiguranje od automobilske odgovornosti u dvostrukoj je funkciji i to u funkciji zaštite potencijalnih štetnika i funkciji zaštite trećih osoba.

Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje je treća oštećena osoba bez obzira što nije stranka ugovora o osiguranju i ima **izvorno pravo** da potražuje naknadu pretrpljene štete od

osiguravajućeg društva. To neposredno pravo propisano je člankom 164. ZOMO-a iz 2013. i čl. 965. ZOO-a. Da nema tog zakonskog ovlaštenja o pravo na izravan zahtjev, a što obuhvaća odštetni zahtjev u izvansudskom postupku i tužbu (*actio directa*) u parnici pred nadležnim sudom, Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje ne bi mogao tražiti naknadu štete od osiguravajućeg društva već isključivo od vlasnika ili korisnika motornog vozila kojim je izazvana prometna nezgoda.

IV. Da se odredbe odštetnog prava mogu protumačiti sukladno svrsi i cilju zbog kojeg su donesene potvrđuju najnovije odluke županijskih sudova Republike Hrvatske.

Prema pravnom shvaćanju [Županijskog suda u Velikoj Gorici iz presude poslovni broj GŽ-1105/2022-2 od 29.11.2023.](#) (u prilogu) u slučaju štete zbog ozljede na radu, mjerodavan je propis ZOMO iz 2013 jer se sa primjenom odredbe čl. 27. st. 3. ZOOP-a faktički otklanja odgovornost osiguravajućeg društva za naknadu štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje dok to pravo ima po ZOMO-u iz 2013.

12. Prema pravnom stavu suda prvog stupnja, za postojanje, opseg i visinu luženikove obveze, mjerodavne su odredbe čl. 27. st. 1. ZOOP-a. Međutim, pravni pristup suda prvog stupnja ovaj sud ocjenjuje pogrešnim.

13. Prema stavu ovog suda, mjerodavni je zakon u ovom slučaju ZMO jer taj zakon, između ostalog, regulira pitanje naknade štete za novčana davanja koja tužitelj isplaćuje na teret mirovinskog osiguranja, a koja davanja su posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje. Sukladno čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 – dalje: ZOO) šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta, sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).

13.1. U konkretnom slučaju riječ je o izdacima kojima se umanjuje imovina tužitelja zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno tuženik, kao njegov osiguratelj. Stoga, stvarnu štetu, prema ocjeni ovog suda, predstavlja upravo onaj iznos koji tužitelj isplaćuje svom osiguraniku zbog uzroka za koji je odgovoran tuženik, kao osiguratelj, kako je to propisano čl. 161. do 165. ZMO-a. Osim toga, čl. 27. st. 1. ZOOP-a propisano je da je društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. Za ocjenu o tome što je "stvarna šteta" koju tužitelj trpi, treba uzeti u obzir i odredbu čl. 87. st. 1. toč. 9. ZMO-a, kojem je, između ostalog propisano da mirovinski faktor za invalidsku mirovinu zbog potpunog gubitka radne sposobnosti iznosi 1,0. Dakle, iz sadržaja navedene odredbe proizlazi da mirovinski faktor, kada je riječ o potpunom gubitku radne sposobnosti, uopće nije vezan uz uzrok gubitka radne sposobnosti. Posljedično tome, ne postoji razlika između invalidske mirovine koja se osiguraniku isplaćuje zbog potpunog gubitka radne sposobnosti koji je nastao zbog bolesti ili ozljede izvan rada s jedne strane i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju ozljede na radu, s druge strane, kako je to propisano čl. 27. ZMO-a.

13.2. Navedeno znači da je čl. 27. st. 3. ZOOP-a faktički otklonjena odgovornost osiguratelja za štetu zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenog, mirovinskog ili invalidskog osiguranja u svim slučajevima kada je kod njihova osiguranika došlo do potpunog gubitka radne sposobnosti, neovisno o tome što je taj gubitak radne sposobnosti izravna posljedica štete koju je zavodu dužno naknaditi društvo za osiguranje.

13.3. Što se tiče primjene propisa po kojem tužitelj ima pravo potraživati štetu u konkretnom slučaju, također treba reći da prema ocjeni ovog suda, ZOOP i ZMO nisu zakoni koji su u odnosu generalnog i specijalnog zakona, već se radi o međusobno konkurirajućim propisima, koji različito reguliraju isto pitanje. Stoga, zadaća je suda u pogledu učinka koji te norme stvaraju u svojem međuodnosu, ovu situaciju protumačiti na način koji će dovesti do rješenja predmetnog spora. Slijedom navedenog, zaključak je ovoga suda da je tuženik obvezan tužitelju naknaditi stvarnu štetu u punom iznosu sukladno čl. 161. st. 1. i 2. ZMO-a.

Tako isti sud i u presudi [Gž-215/2022-2 od 25.04.2024.](#), [Gž-401/2022-2 od 25.04.2024.](#) (u prilogu).

I Županijski sud u Sisku u odlukama [Gž-670/2020 od 19.01.2023.](#), [Gž-194/2021 od 24.08.2023.](#) , [Gž-1134/2021 od 18.04.2024.](#) (dostavljamo u prilogu) zauzima pravno shvaćanje da je osiguravajuće društvo dužno Zavodu naknaditi stvarnu štetu.

I prema pravnom shvaćanju iz najnovije odluke [Županijskog suda u Puli –Pola iz odluke broj Gž-1538/2024-2 od 09.12.2024.](#) (dostavljamo u prilogu) Hrvatski zavod ima pravo na naknadu stvarne štete od osiguravajućeg društva. Svoje pravno shvaćanje sud obrazlaže:

18. Prvostupanjski je sud međutim odbio tužbeni zahtjev samo iz razloga što je smatrao da tužitelj zapravo nema pravo ni na koji iznos naknade jer je i sam tužitelj učinio nespornim kako ne postoji pozitivna razlika između invalidske mirovine koju isplaćuje svom osiguraniku Draganu Črepu i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, što znači da ne postoji ni stvarna šteta u smislu članka 27. stavaka 2. i 3. ZOOP.

19. Time je ujedno prvostupanjski sud tu odredbu protumačio tako da zapravo nikada nije moguća bilo koja pozitivna razlika pa time ni postojanje stvarne štete za tužitelja s obzirom na to da je invalidska mirovina u slučaju povrede na radu uvijek veća jer se najniža takva invalidska mirovina određuje prema stažu osiguranja od 40 godina (članak 90. stavak 3. ZMO).

20. Tuženik međutim u ovom slučaju nikada nije ni osporavao tužiteljevo pravo na razmjerni dio isplaćene mirovine odnosno da u svakom slučaju postoji stvarna šteta, ali je isto tako osnovano smatrao da se ta stvarna šteta ne određuje u punom iznosu isplaćene mirovine.

21. Tužitelj stoga nije u pravu smatrajući da ima pravo od tuženika potraživati naknadu stvarne štete u punom iznosu isplaćene invalidske mirovine prema članku 161. stavku 2. ZMO kojim je propisano da naknada stvarne štete obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja, ali je i prvostupanjski sud pogriješio kada je na temelju tuženikova držanja u ovoj parnici i stanja spisa odbio tužbeni zahtjev u cijelosti smatrajući da tužitelj praktički ne trpi nikakvu stvarnu štetu.

22. Tuženik je kao što je već navedeno a nesporno je, tako tužitelju isplatio razmjerni iznos mirovine i za 2015., 2016. i 2017. godinu te bi to svakako učinio i za 2018. godinu da mu je tužitelj podnio zahtjev a ni u ovoj se parnici nije tome protivio zato što ne postoji stvarna šteta tužitelju, već zato što je smatrao da je iscrpljena svota osiguranja a to, kako je već ranije navedeno, nije dokazao iako je na njemu teret dokazivanja.

23. Nesporno je stoga da je tuženik od traženog iznosa za 2015., 2016. i 2017. godinu (ukupno 30.171,82 kune) dragovoljno isplatio tužitelju iznos od 25.646,05 kuna koliko je smatrao da je dužan isplatiti kao razmjerni dio koji predstavlja stvarnu štetu, a to znači da taj razmjerni dio iznosi 85% od ukupno isplaćene mirovine (85% od 30.171,82 jednako 25.646,05) slijedom čega nema razloga ne primijeniti isti razmjer i za naknadu invalidske mirovine isplaćene u 2018. godini u ukupnom iznosu od 10.550,80 kuna (nakon primjene postotka odgovornosti osiguranika tuženika -60%), što znači da je tuženik dužan naknaditi tužitelju stvarnu štetu u razmjernom (85%) iznosu odnosno u iznosu od 8.968,18 kuna/1.190,28 eura.

25. Iz navedenih je razloga valjalo djelomično prihvatiti tužiteljevu žalbu pa preinačiti prvostupanjsku presudu te naložiti tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 1.190,28

I [Županijski sud u Splitu u najnovijoj odluci broj Gž-766/2022-3 od 02.04.2025.](#) (dostavljamo u prilogu) zauzima pravno shvaćanje da je osiguravajuće društvo dužno Zavodu naknaditi stvarnu štetu.

19. Glede tuženikovih žalbenih navoda valja dodati i kako se u konkretnom slučaju imaju primijeniti citirane odredbe ZMO-a, prema kojima tužitelju, Zavodu, pripada pravo zahtijevati naknadu predmetne štete, koja šteta mu je nastala isplatom mirovine i naknade za tjelesno oštećenje svojoj osiguranici, od tuženika kao osiguravajućeg društva osobe koja je tu štetu prouzročila. U tom smislu je pravilno iz rezultata dokaznog postupka i prvostupanjski sud zaključio kako je tužitelj dokazao uzročnu svezu između predmetne nezgode kao štetnog događaja i umirovljenja osiguranice Goleš, odnosno isplata mirovine i naknade za tjelesno oštećenje toj osiguranici, kao štetnih posljedica. Stoga nije u pravu tuženik niti kada u žalbi ističe kako ne bi bio u obvezi isplatiti predmetno potraživanje u smislu odredaba članka 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu.

Odluka Županijskog suda u Velikoj Gorici, br. GŽ-349/2025-2 od 07.05.2025.:

14. Da stvarnu štetu HZMO u smislu odredbe čl. 27. st. 1. ZOOP valja prosuđivati prema odredbama ZMO proizlazi i iz rješenja VSRH Rev-1496/2024-2 od 17. prosinca 2024.

15. Slijedom navedenog, zaključak je ovog drugostupanjskog suda da je tuženik obavezan tužitelju naknaditi stvarnu štetu u punom iznosu sukladno čl. 161. st. 1. i 2. ZMO (takvo pravno shvaćanje je ovaj sud već izrazio u presudama poslovni broj GŽ-1105/2022-2 od 29. studenoga 2023. i poslovni broj GŽ-215/2022-2 od 25. travnja 2024.).

Isto i u presudama broj GŽ-1075/2024., GŽ-674/2025 te GŽ-317/2025 sve od 04.09.2025. g.

Tako i Županijski sud u Karlovcu, Stalna služba u Gospiću u odluci GŽ-1055/2024 od 14.03.2025.

(u prilogu)

26. Međutim, pravni pristup suda prvoga stupnja ovaj sud ocjenjuje pogrešnim. Naime, u ovom slučaju pitanje naknade štete za novčana davanja koja tužitelj isplaćuje na teret mirovinskog osiguranja, a koja davanja su posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje, regulirana su ZMO. Riječ je o izdacima kojima se umanjuje imovina tužitelja zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno osiguratelj. Stoga stvarnu štetu, prema ocjeni ovoga suda, predstavlja upravo onaj iznos koji tužitelj isplaćuje svom osiguraniku zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno

tuženik na temelju ugovora o osiguranju te je stoga tu štetu dužan naknaditi tužitelju i to u skladu s odredbama zakona koji uređuje mirovinsko osiguranje, na temelju kojih propisa su ti izdaci i nastali.

Prema odluci Visokog trgovačkog suda RH Pž-5998/2019-4 od 24. 03. 2021. g. (dostavljamo u prilogu) u kojoj je tužitelj svojem osiguraniku priznao pravo na invalidsku mirovinu **s osnova ozljede izvan rada**. U obrazloženju presude sud tumači da tužitelj u svezi odredbe čl. 27. st. 3. nema pravo na naknadu štete jer je svojem osiguraniku priznao pravo na invalidsku mirovinu s osnova ozljede izvan rada i da bi tužitelj eventualno imao pravo potraživati razmjerni iznos invalidske mirovine ukoliko bi njegovom osiguraniku bilo priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu.

U drugoj presudi Pž-4796/2020 pod 09.12.2021. (dostavljamo u prilogu) u kojoj je tužitelj svom osiguraniku priznao pravo na mirovinu zbog ozljede na radu Visoki trgovački sud RH smatra da je mjerodavan Zakon o mirovinsko osiguranju. Svoje pravno shvaćanje obrazlaže.

10. Sto se tiče žalbenog navoda da je u konkretnom predmetu prvostupanjski sud trebao primijeniti odredbu čl. 27. ZOOP-a, potrebno je reći da se ovaj članak u konkretnom slučaju ne može primijeniti. U ovom sporu nema mjesta primjeni ove odredbe, s obzirom na to da je osiguraniku tužitelja utvrđeno pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu. Dakle osiguraniku tužitelja je priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog ozljede na radu koja je kod osiguranika tužitelja prouzročila potpunu nesposobnost za rad. Stoga u konkretnom slučaju ne postoji razlika između invalidske mirovine koja je utvrđena rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

Takvo pravno shvaćanje potvrdio je i revizijski sud u odluci [Revd-1934/2022 od 01.02.2023. g.](#) (dostavljamo u prilogu)

1. Tuženik je podnio prijedlog za dopuštenje revizije protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-4796/2020-4 od 9. prosinca 2021., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Splitu broj P-59/2018 od 1. listopada 2020.
2. U odgovoru na prijedlog za dopuštenje revizije tužitelj osporava istaknute navode tuženika, s prijedlogom da ovaj sud donese rješenje kojim se odbacuje prijedlog za dopuštenje revizije.
3. Postupajući sukladno odredbi čl. 385.a i čl. 387. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 148/11-proč.tekst, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP), revizijski sud je ocijenio da pravna pitanja naznačena u prijedlogu za dopuštenje revizije nisu važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj

primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu, jer je kod prvog i drugog postupovnopravnog pitanja riječ o pitanju koje se odnosi na bitnu povredu odredaba parničnog postupka zbog koje se prijedlog za dopuštenje revizije ne može podnijeti u smislu odredbi čl. 385. st. 2. i 3. ZPP-a. U odnosu na treće pitanje koje se odnosi na primjenu Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, treba reći da je pobijana odluka donijeta na činjeničnom utvrđenju da „...u konkretnom slučaju ne postoji razlika između invalidske mirovine koja je utvrđena rješenjem tužitelja i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu...“, pa navedeno pitanje kako ga u prijedlogu postavlja tuženik, kao i razlozi važnosti na kojima tuženik temelji ovo pitanje, nemaju svoj osnov u razlozima na kojima se temelji drugostupanjska odluka.

4. Kako u ovoj pravnoj stvari nisu ispunjene pretpostavke za intervenciju revizijskog suda iz čl. 385.a st. 1. ZPP-a i dopuštenje revizije, to je na temelju odredbe čl. 392. st. 1. u svezi s čl. 387. st. 5. ZPP-a riješeno kao u izreci.

Zagreb, 1. veljače 2023.

Predsjednica vijeća:
Renata Šantek

V. Slijedom iznijetog, a kako je tijekom postupka tužitelj dokazao osnovanost svoje tražbine u skladu s odredbama ZOMO-a iz 2013. i s odredbama čl. 27. st. 1. u vezi sa čl. 22. ZOOP-a, tužitelj predlaže da drugostupanjski sud pobijanu prvostupanjsku presudu preinači na način da tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja usvoji u cijelosti.

Punomoć u predmetu

ZA H Z M O
p u n o m o ć n i c a
Nataša Ivek Kalamari mag. iur.